

SOORTVORMING.

Gewoonlijk voert men geen woordentwist om elkaar, maar wel om derden te overtuigen. Nu VAN HERWERDEN geen discussie zegt te wenschen, maar toch discussieert, noodzaakt zij mij er op te wijzen, dat het pluimveeteeltcongres in den Haag niets te maken heeft met hetgeen ik in mijn ingezonden stuk van 5 September j.l. aantoonde, n.l. dat de slotsom van een boek vol neo-mendelistische overpeinzingen in strijd is met het woord en de bedoeling van MENDEL zelf en dat met een eenvoudige, tijd noch geld noch moeite zelfs geen vernuft kostende proef kan worden bewezen, dat deze slotsom ook in strijd is met de werkelijkheid, al hetgeen aan de aandacht der geneeskundige faculteit te Leiden ontgaan moet zijn.

Dat zulk werk in genetische kringen opgang maakt, kan ons geneeskundigen koud laten, maar dat het in ons eigen *Tijdschrift* als werk op hoog peil wordt behandeld, daartegen ben ik opgekomen. Zonder overdreven geleerddoenerij was zoo iets niet mogelijk geweest. Het verschijnsel echter is oud; TROUSSEAU zeide tot zijn leerlingen: „Loin de moi, messieurs, la pensée de faire un procès aux sciences accessoires; je ne condamne que l'exagération et la prétention de ces sciences, leurs immixtion maladroite et impertinente dans notre art”.

Het doet vreemd aan JOHANNSEN en BATESON in één adem als voorgangers te hooren noemen. Na JOHANNSEN'S naam moet men even ophouden en hem vermelden als een bioloog, die de geheele biologie met ruimen blik bekijkt, en dan verder spreken over BATESON, die als fanatiek geneticus een biologische methode, de genetische, beoefent, fouten maakt en publiceert op een wijze, waardoor men hem gelooft, echter toch niet langer dan eigen oogen toelaten. Op het pluimveeteeltcongres in den Haag was men van BATESON (en PUNNETT) vol. Geen van mijn tegenstanders had ook maar een enkele eigen proefneming tot zijn beschikking. Als ware genetici, zich beperkende biologen, stelde men vast, wat mocht geweten worden en wat niet. Nu is mij dit duidelijk: zij volgden evenals VAN HERWERDEN eenvoudig den weg, die door de proefondervindelijke erfelijkheidsleer wordt aangewezen. Proeven nemen, daarvoor heeft men zijn menschen; men leest en gelooft. Ook VAN HERWERDEN moet veel gelezen hebben; kon zij er toe besluiten nu ook zelf eens waar te nemen en vast te stellen door eigen proeven! Eenmaal hiermede bezig zou een discussie haar niet meer overbodig voorkomen.

Baarn, 27 September 1925.

I. VRIESENDORP.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **De afdrijvingsepidemie.** Het ontbreekt maar niet aan raadgevingen bij de heerschende epidemie van vruchtafdrijving. In de *Deutsche med. Wochenschr.* wordt onder meer vermeld, dat dr. KARL KAUTSKY het aantal afdrijvingen in Duitschland op 300000 per jaar schat, het aantal vrouwen, die daardoor ziek worden op 75000, en het aantal sterfgevallen op 7500. Waarlijk, geheel afgezien van het verlies aan kinderen, angstwekkende cijfers. KAUTSKY wijst er met nadruk op, dat ook de abortus, door den arts opgewekt, gevaarlijk is. Door raadgevingsbureaux hoopt hij, dat de vrouwen van haar plan kunnen worden terug gebracht. Hij acht deze zaak geen persoonlijke aangelegenheid der vrouw. In Rusland was eerst de abortus vrijgegeven, thans is men reeds tot „vrouwen-commissies” teruggekomen. Hij hoopt, dat deze omweg in Duitschland niet zal worden gemaakt. Onvermijdelijk acht hij de afdrijving bij ziekte der ouders, bij zeer ernstigen stoffelijken of moreelen nood. Hier behoort men de vrouwen den minst gevaarlijken weg te wijzen, waarop zij geen afzetterij ontmoeten.

Hij begrijpt nog niet, dat voor zulk een opengelaten deur de menigte zich zal verdringen. Is men door die deur heen, dan helpt het niet, of de poortwachters al „terug!” roepen. Wie in nood verkeert, moet men anders helpen dan zóó.

Het is merkwaardig, dat zoo velen gelooven, dat er minder zal worden afgedreven als de strafbaarheid van de afdrijving vervalt of op potsierlijke wijze wordt